

Forfatter: Ploug, Carl

Titel: Udrag fra Christianiatoget. (1851)

Citation: Ploug, Carl: "Samlede Digte", i Ploug, Carl: *Samlede Digte*, 1876, s. 174. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-plough01-shoot-idm140187297647760.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Digte

### 3. En Rejse.

fra Livets Toldbod nu rask ombord!  
Thi Fantasiens Slesvig sejler;  
Med Ønskets Fart piler det mod Nord,  
Og snart vi Sveas Capri pejler;  
Paa Dækket vrimle Huer blaa og graa,  
En evig Boeuf er i Kabysen paa,  
Og Sang og Klang  
Følge vor Gang  
Med Lunets legende Delfiner.

Vi er paa Elven, - fra vaarlig Strand  
De første Broderhilsner møde.  
Vi er ved Gryden, hvor af dens Vand  
Sig Bjergets Trolde koge Fløde.  
Et "Coup de main" og - Gøteborg er vor;  
Men S ejerherrerne af Marken slaar  
175 I Vennestrid  
Thomanders Vid  
Og saa den svenske Stormagt, Banko.

Nu svøber Taagen os gjæstmild ind,  
Saa Ingen mærker, at vi svaje;  
Men bort den ruller af Aftens Vind,  
Naar om den sidste Pynt vi dreje.  
Se Christiania i Fjordens Bund!  
Kanonen aabner hilsende sin Mund,  
Og fra hver Aas  
Det Gjensvar faas:  
"Velkommen hid til gamle Norge!"

Vi er i Havnen, vi har gjort fast,  
Og her det var saa smukt at dvæle;  
Men Tiden har en forbandet Hast,  
Vi kan kun Øjeblikke stjæle.  
Saa kom - en kort Visit paa Oscarshal,  
Og saa til Fest, til Gjæstebud'og Bal!  
I stærke Drag,  
Men ej i Mag,  
Maa Glædernes Champagne tømmes.

Og saa vi klattre ad Skrænter op  
Og rutsche ned i dybe Kløfter;  
Alt Fjeldets Drot over Skovens Top  
Sin snebedækte Isse løfter.  
176 Paa een Gang aabner Kleven os sin Dør:  
Dernede hviler under Regnens Slør  
Ringerigs Mø  
Med Skov og Sø  
Og frodigt Pløjeland i Skødet.

Derned! thi hun er saa faur og frisk,  
Ved hendes Barm er sødt at blunde,  
Og hun har bredet os Dug og Disk  
I sine grønne Birkelunde.  
Hurra! Nu er vi da paa Tanbergmo:  
I Dands de flinke Hallinger sig sno,  
Klingende Kor,  
Mandige Ord  
Og lyse Bauner slaar mod Himlen.

Og saa? - Ja, saa gaar det op igjen,  
Thi nu sig Afskedstimen nærmer.  
Fortrolig klynger sig Ven til Ven  
Og om det fjerne Gjensyn sværmer.  
End skal besegies dog vor Broderpagt  
Af Hjertets rene Væld og Skjønheds Magt:  
Nordstjerneglands  
Trekløverkrands  
Skal Nordens unge Harpe krone.

177

Ombord og ud over saltens Hav!  
En Flugt ikkun - og vi er hjemme.  
Men Pantet, Norriges Mø'r os gav,  
Det skal vi aldrig, aldrig glemme.  
For Alt, hvad der er skjønt og sandt og godt,  
For Ret Og Frihed, Fædreland og Drot  
Vaje det skal  
I Festens Hal  
Og naar os Livets Alvor kalder!